

Sygn. akt II Ka 4/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Ruszała (spraw.)

Sędziowie: SSO Jarosław Krysa

SSO Mariusz Hanus

Protokolant: sekr. sądowy Gabriela Szymańska-Such

po rozpoznaniu dnia 27 stycznia 2016 roku w Krośnie

sprawy **J. Z.** - c. C. i Z., ur. (...) w K.

oskarżonej o przestępstwo z art. 216 § 1 kk i art. 217 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Brzozowie z dnia 6 października 2015 roku, sygn. akt II K 17/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Brzozowie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Brzozowie rozpoznawał sprawę z oskarżenia prywatnego P. R., J. Z. oskarżonej o to, że:

1. w dniu 10 lipca 2014 roku w H. województwa (...) w obecności funkcjonariusza KPP w B. – M. K. oraz P. G. znieważała oskarżyciela prywatnego P. R. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 kk,
2. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt 1 aktu oskarżenia naruszyła nietykalność cielesną oskarżyciela prywatnego w ten sposób, że uderzyła go ręką w twarz i w klatkę piersiową, tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 6 października 2015 r. sygn.. akt II K 17/15 Sąd Rejonowy w Brzozowie:

- I. uznał oskarżoną J. Z. za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt I aktu oskarżenia i tam opisanego, a stanowiącego przestępstwo z art. 216 § 1 kk i za to na podstawie art. 216 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk skazał ją na karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych ustalając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 20 zł,
- II. uznał oskarżoną J. Z. za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt II aktu oskarżenia i tam opisanego, a stanowiącego przestępstwo z art. 217 § 1 kk i za to na podstawie art. 217 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk skazał ją na karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł.
- III. Na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 i 2 kk wymierzył oskarżonej w miejsce wyżej orzeczonych kar karę łączną grzywny w wymiarze 25 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł,

IV. Na podstawie art. 628 kpk zasądził od oskarżonej J. Z. na rzecz oskarżyciela prywatnego P. R. kwotę 900 zł tytułem kosztów wynagrodzenia dla ustanowionego w sprawie pełnomocnika oraz uiszczonej wraz z aktem oskarżenia zryczałtowanej równowartości wydatków.

V. Na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonej J. Z. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 50 zł.

Wyrok powyższy zaskarżyła w całości apelacją obrońca oskarżonej zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. Mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w sprawie i w sposób sprzeczny z wymaganiami ujętymi w tym przepisie, to jest bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przy jednoczesnym i uwzględnieniu wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przy jednoczesnym uwzględnieniu i zaakcentowaniu jedynie niektórych okoliczności przedmiotowej sprawy, przemawiających na niekorzyść oskarżonej, czego wyrazem pozostaje:

a) oparcie poczynionych w przedmiotowej sprawie ustaleń w zakresie stanu faktycznego w zasadzie w całości na zeznaniach oskarżyciela prywatnego P. R. oraz jego żony I. R. i uznanie tego dowodu za w pełni wiarygodny, dostarczający pełnowartościowej wiedzy, w zakresie przebiegu zdarzeń z dnia 10 lipca 2014 r., podczas, gdy rzetelna i prawidłowa tych dowodów, przy skonfrontowaniu zeznań w/w świadków z zeznaniami innych świadków i wyjaśnieniami oskarżonej, winna jednoznacznie prowadzić do zdyskredytowania wiarygodności i mocy dowodowej zeznań P. R. i I. R.,

b) nieuzasadnione odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej J. Z. oraz zeznaniom świadka E. R. w zakresie, w jakim dotyczą one istotnych w sprawie kwestii, podczas gdy są one logiczne, jasne, spójne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie,

c) przeprowadzenie całkowicie dowolnej oceny i interpretacji zeznań świadków M. K. i P. G. oraz oparcie się jedynie na wybiórczych fragmentach ich zeznań, które analizowane w oderwaniu od całości wspierają wersję oskarżyciela prywatnego, podczas gdy przekazane przez wyżej wymienionych świadków informacje, ocenione prawidłowo mają istotne znaczenie dla ustalenia braku odpowiedzialności oskarżonej za przypisane jej przestępstwa,

2. Mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżona J. Z. w dniu 10 lipca 2014 r. w H. województwa (...) w obecności funkcjonariuszy KPP w B. – M. K. oraz P. G. znieważyla oskarżyciela prywatnego P. R. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, w tym samym miejscu i czasie naruszyła nietykalność cielesną oskarżyciela prywatnego w ten sposób, że uderzyła go rękawem w twarz i klatkę piersiową, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w postaci zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonej, ocenionego w sposób wnikliwy i rzetelny, płyną odmienne wnioski sprowadzające się do uznania, że J. Z. nie dopuściła się zarzucanych jej czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej jest uzasadniona i w związku z tym jej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku, z przekazaniem sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd I instancji dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza uznając za wiarygodne zeznania oskarżyciela prywatnego P. R. i jego obecnej żony I. R., jako jeden z powodów takiej oceny wskazał na to, iż zeznania kolejnych świadków - funkcjonariuszy Policji, podejmujących interwencję na miejscu zajścia, nie zaprzeczają nim, a wręcz przeciwnie potwierdzają je.

Tymczasem analiza zeznań tych ostatnich świadków wskazuje na to, iż taka konkluzja Sądu Orzekającego jest nieuzasadniona, a uzasadnionym jest zarzut apelacji, iż zeznania świadków M. K. i P. G. wcale nie potwierdzają zarzutów oskarżenia.

Świadek M. K. nie potwierdza w szczególności ani faktu znieważenia oskarżyciela prywatnego przez oskarżoną przytaczanymi przez niego i ustalonymi w uzasadnieniu (k.56) słowami wulgarnymi, ani też faktu czterokrotnego uderzenia oskarżyciela prywatnego – dwa razy w policzek i dwa razy zaciśniętą ręką w klatkę piersiową przez oskarżoną.

Podobnie takiego przebiegu zajścia nie potwierdza świadek P. G., który stwierdził, że nie przypomina sobie tej interwencji, a na takie zachowanie oskarżonej nie wskazywała też sporządzona przez niego po zajściu notatka urzędowa (k. 31).

Na zachowanie się oskarżonej, które stały się przedmiotem zarzutów aktu oskarżenia nie wskazują także treści zapisów obu tych świadków zawarte w ich notatnikach służbowych (k. 86-92 i 93-97).

Potwierdzenie 4-krotnego zadania oskarżycielowi prywatnemu uderzeń przez oskarżoną nie może być natomiast stwierdzenie świadka M. K., iż pan R. zgłaszał, że była teściowa gdzieś go dotknęła jako, że dotyczy ono zachowania o zupełnie innym charakterze. P. R. twierdził bowiem, że nie było to słabe uderzenia, co potwierdziła w swoich zeznaniach I. R. , stwierdzająca, iż stojąc w pokoju, ale nie przy oknie, słyszała odgłosy tych uderzeń.

Świadek M. K. nie potwierdził także aby interweniował po takim ataku oskarżonej, zabierając oskarżoną pod rękę i odprowadzając ją do radiowozu.

Tymczasem, w sytuacji, gdy oskarżyciel prywatny twierdził, że zarówno do znieważenia go jak i zadania mu uderzeń doszło w obecności funkcjonariuszy Policji, co zresztą zawarł w opisie zarzucanych oskarżonej czynów, a i z zeznań św. M. K. wynika, że był on bezpośrednio przy stronach, gdy oskarżyciel nie chciał wpuścić byłej zony i teściowej do środka, a stać miał świadek, jak zeznał, między oskarżoną a „panią R.”, obowiązkiem Sądu Orzekającego było wyjaśnienie przyczyn, które spowodowały, iż świadkowie – funkcjonariusze Policji nie potwierdzili podawanych przez oskarżyciela prywatnego i I. R. zachowań oskarżonej.

Obowiązki temu Sąd Orzekający jednak nie sprostał, nie dostrzegając wcale sprzeczności między zeznaniami oskarżyciela prywatnego i I. R. a zeznaniami świadków, których uznał za wiarygodnych.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok uznać należało za przedwczesny, wobec czego Sąd Odwoławczy na zasadzie art. 437 § 2 kpk, art. 449 kpk i art. 456 kpk uchylił ten wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Brzozowie do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Rejonowy obowiązany będzie przy ponownym przesłuchaniu stron i świadków E. R., I. R., M. K. i P. G., ustalić jakie było wzajemne usytuowanie interweniujących funkcjonariuszy w stosunku do bezpośrednich uczestników zajścia, tak aby móc rozstrzygnąć, czy rzeczywiście możliwym było, aby żaden z tych funkcjonariuszy nie zauważył takich istotnych zachowań oskarżonej, jak znieważenie oskarżyciela prywatnego słowami wulgarnymi, czy zadawanie mu przez nią uderzeń, czy też brak ich relacji o tym, gdy przesłuchani byli rok po zdarzeniu, ale też nie wspominali o takich zachowaniach w notatnikach służbowych i notatce urzędowej, wskazuje na to, że zachowania takie nie miały miejsca, lub też z jakich innych powodów świadkowie ci nie potwierdzają zeznań oskarżyciela prywatnego i I. R. co do zachowań oskarżonej.

Po rozważeniu tych kwestii rozstrzygnie Sąd czy ewentualnie same zeznania oskarżyciela prywatnego i I. R. dają podstawę do przypisania oskarżonej winy w zakresie przypisanych jej czynów, a jeżeli tak, czy wobec okoliczności sprawy koniecznym jest wymierzanie jej kary i jakiej.